

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. november 29.
(vasárnap)**

Horváth Géza

SEGÍTSÉG AZ ÚRTÓL

Énekek: 151; 307,1-3; 461,2-3; 307,4; 344,1. 4-5

Lekció: Lukács 3,2-11; 15-18

Alapige: Zsoltárok könyve 121,1-2

Szemeimet a hegyekre emelem: honnan jön az én segítségem? Az én segítségem az Úrtól van, aki teremtette az eget és a földet.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel köszönjük, hogy advent első napjára virradhattunk. Ma is valljuk, hogy a te kegyelmességed az, hogy nincs végünk, mivel nem fogyatkozott el irgalmasságod.

Köszönjük, hogy úgy ismerhettünk meg téged, hogy könyörülő és irgalmas vagy, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű. Ha valaki nem így ismerne téged, jövel Szentlélek Úristen, adj új szívet és új gondolkodást.

Köszönjük, hogy a gyülekezet közösségében hívhatunk téged segítségül. Olyan nagy szükségünk van rá. Az első advent óta alig-alig szűnt valamit a sötétség. Akkor is sötétség volt: lelki, szellemi — most is sötétség vesz körül bennünket, Urunk, és ma is arra van szükségünk, hogy új világosság jelenjék meg. A te világosságod, mert csak az által látunk mi is világosságot.

Kérünk, Urunk, hogy fogadd el bűnbánatunkat. Megvalljuk előtted: semmit nem tudunk hozni. Ahogy énekeljük: „jövök semmit nem hozva, keresztedbe fogózza. Meztelen, hogy felruházz, árván, bízva, hogy megszánsz.”

Köszönjük, hogy Jézus Krisztus biztat bennünket, hogy nyugodtan jöhetünk: kettéhasadt a kárpit, volt engesztelés, elégtétel. Feltámadásodnak és halálodnak haszna, Úr Jézus, reánk áradt. Kiterjesztetted ránk, ezért odaállhatunk mennyei Atyánk szent színe elé. Kérünk, adj a szívünkbe bűnbánatot, alázatot, készséget, hogy bármit mond nekünk, azt meg akarjuk cselekedni, mert Szentlelked segítségével megcselekedhetjük.

Kérünk, könyörülj az igehirdetőn és igehallgatókon egyaránt. Végy körül bennünket, szenteld meg szívünket. Készíts neved imádására, magasztalására.

Ámen.

Igehirdetés

Szeretettel köszöntöm a kedves gyülekezetet advent első vasárnapján. Ez a szó, hogy advent, a latin *ad venit* kifejezésből származik, ami magyarul azt jelenti: Ő jön. Karácsonyt megelőzi a négy adventi vasárnap és Isten segítségével ezen az első vasárnapon a 121. zsoltárra fogunk figyelni, legalábbis ennek az 1-2. versére. Sokunk számára bizonyára jól ismert ige: „Szemeimet a hegyekre emelem: honnan jön az én segítségem. Az én segítségem az Úrtól van, aki teremtette az eget és a földet.”

Most nem ezzel a fohással kezdtük az istentiszteletet, hanem a 130. zsoltár egy igéjével: „Várom az Urat, várja az én lelkem, és bízom az Ő ígérésében.” Sokan tudják, hogy általában minden istentiszteletet ezzel a fohással kezdünk: a mi segítségünk az Úrtól van, aki teremtette az eget és a földet.

Nem tudjuk, hogy ki írta ezt a zsoltárt, annyit tudunk: zarándokének. Valószínűleg egy olyan zarándok írta ezt a zsoltárt, aki előírás szerint a jeruzsálemi templomba ment fel. Mivel Jeruzsálemet hegyek vették körül, ezért az alföldi ember számára, amikor meglátta a hegyeket, valami csodálattal tölthette el. Innen származik ez az első vers: „Szemem a hegyekre emelem.”

Magam is többször voltam ennek átélője, amikor az ember nyugatra megy. Ausztriában elérkezik az első hegyekhez, akkor egy ilyen alföldi ember, mint aminek én is vallom magam, vallja a verssel együtt: tán csodállak, ámde nem szeretlek, de azért mégis ott van a csodálat. Amikor elérkezünk az első ausztriai hegyekhez, akkor az ember — bár én vezetek és nincs olyan sok lehetőségem, hogy ott nézgessek jobbra-balra — előrenéz, az utat figyeli, de önkéntelenül is azért felnéz a nagy hegyekre, a sziklákra. Hát még amikor annak a tetején esetleg még júniusban is hó van, az valami csodálatos. Lent a meleg, fent még hógolyózni lehet.

A zsoltáríró is ezekre a hegyekre emeli a tekintetét, amelyek nem voltak olyan nagyok, hogy hó is legyen rajta, de az alföldi ember számára egy nagyobb bucka is szinte hegynek számít. Oda emeli a tekintetét, és azt mondja: honnan jön az én segítségem.

Az akkori emberek számára a hegy kicsit kultikus értelemben is volt értendő, hiszen azt gondolták főképpen a pogány vallásúak, hogy Isten, vagy az istenség, istenek a hegyeken laknak. Izráel népe is sokszor egy-egy hegyre emelte tekintetét, mert ilyen volt a Sinai, a szent hegy, ahol Isten adja a törvényt. Voltak még ilyen hegyek. Nekünk a legszebb hegy a Golgota. Ahol állt a kereszt, ahol Jézus eleget tett.

Az a csodája ennek a zsoltárnak, hogy szemem a hegyekre emelem. Van egy olyan fordítási lehetősége is, amit a héber nyelvhez értők leírtak, hogy tulajdonképpen a *ra-re* rag, hogy a hegyekre emelem, ha ott elírtak egy betűt, akkor úgy is lehetett olvasni és érteni, hogy szemem a hegyek fölé emelem. Ez csak egy betű. Lehet, hogy történt valami elírási vagy másolási hiba. Szemem a hegyek fölé emelem. Teljesen mindegy, de ha valóban így lehetett, hogy a hegyek fölé emelem, akkor számunkra az még csodálatosabb, mert akkor a zsoltáríró nem a hegyre néz úgy, hogy onnan jön a segítség, hanem a hegyek fölött van a segítség. Annál az Úrnál és abban az Úrban, aki szentségben és magasságban lakozik (Ézs 57), aki mindenható, mindenütt jelenlévő, és megtanít bennünket arra, hogy nekünk még feljebb kell emelni a tekintetünket.

Ez a fajta fordítás azért érdekes, hogy a hegyek fölé emelem, mert arra nyugodtan megtaníthat bennünket, hívó embereket is, hogy próbáljuk meg a tekintetünket feljebb emelni. Még feljebb emelni. Egészen oda emelni, ahova István, a vértanú emelte, ahova Jézus Krisztus emelte a tekintetét, amikor az Atyát megszólította, és bár Ő nem segítséget kért – bár kérhetett volna 12 sereg angyalnál többet onnan felülről.

Honnan jön az én segítségem? Károli fordítását, ha valaki olvassa, ott úgy fogja olvasni: onnan jön az én segítségem. Tulajdonképpen itt jobb az a szöveg, amely a többi Bibliában megjelenik: honnan jön az én segítségem?

Ez a zsoltár olyan, amelyben kérdések és válaszok vannak. Egy ember beszél, egy másik válaszol rá. Nem tudják az írásmagyarázók. Azt mondják: lehet, hogy még egy pap is volt velük. Amikor a zsoltáros kérdezett, ez a pap vagy hívó ember válaszolt rá. A dilemmákra, a nagy kérdésekre kapott választ a zsoltáríró. Mindenképpen amellett maradnék: honnan jön az én segítségem? Éppen azért, mert a zarándoknak, a menny felé siető embernek – most nekünk így kell érteni: mi a menny felé sietünk – ez a dilemmája. Sok-sok kérdése van a hívőnek is, a hitetlennek meg még több.

De a hívőnek is van sok kérdése, sok bizonytalansága. Olyan jó ebben a zsoltárban, hogy kapsz rá választ. Isten megfelel az embernek. Nyugodtan kitárhatod előtte kérdéseidet, kéréseidet. Erre biztat a Filippi levél igéje is: Tárjátok fel, vigyétek az Úr elé. Az Isten békessége megőrzi szíveteket, gondolataitokat Jézus Krisztusban.

Ennek a zsoltárnak nagyon szép üzenete ez is, hogy a hívó, a kereső ember kérdéseire Istentől kap választ. Még nagyobb üzenete ennek a zsoltárnak, ami miatt ezt felolvastam és kaptuk, az a segítség kérdése. Honnan jön az én segítségem? Az én segítségem az Úrtól van, aki teremtette az eget és a földet.

Meg kell nézni, hogy mit ért a Biblia segítség alatt. Ha ezt a szót halljuk: segítség, eszünkbe juthatnak egészen hétköznapi profán dolgok. Festésnél, jaj ki segít a szoba közepére húzni a nagy szekrényt? Segítség akkor kell, ha valami egyedül nem megy, ha valamit nem tudok megoldani. Akkor szólok valakinek, hogy segítsen.

Vagy hányszor voltunk tanúi iskolában, hogy nem csináltuk meg a házi feladatot. Jaj, ki tudná ideadni? Na, ma én adom oda, holnap meg fordítva történik. Ki tud segíteni, hogy gyorsan leírjuk még az utolsó percekben is a házi feladatot. Sokféle segítségre gondolhat az ember.

Nem szeretek a Tévéből példát hozni, de tegnap egészen véletlenül az egyik csatornán egy portré műsort láttam a közepétől, utána már végignéztem, mert érdekes volt. Nem a reklám helye, mert ne kerüljünk oda soha, de egy klinikai orvoscsopotról volt szó, annak a nyugalmazott vezetőjéről készült a portré, aki még most is ott dolgozik. Nem tudom, hogy egy belső ember azt hogy látja, majd egy gyülekezeti tagot meg fogok kérdezni, de így a riport szép képet festett le. Egy olyan orvoscsoport, aki hivatásának a magaslatán van. Európában és világszerte is elismert. Nagy kutatási és gyógyítási eredmények. Minden oké, de azért ne kerüljünk oda, ha lehet. Minden szép, és a vége felé megkérdezi a riporter az egyik orvost, miközben a Csendes éj dallamai szólnak a háttérben: kell-e ehhez hit? Vagy tudás, szakmai ismeret, tapasztalat kell? Vagy szükséges ehhez a hit?

A következőt válaszolja az orvos: Mindez semmit nem érne, ha felülről nem jönne segítség. Ez szép és megható volt. Ez nekem lehet, hogy azért volt nagyon fontos, mert tudtam már két hete, hogy ez lesz a mai igénk, advent első vasárnapján: ha felülről nem jön segítség.

Meg kell néznünk azt, mert csak a hívó ember érti meg azt, hogy Isten milyen segítséget ad az embernek. Vajon milyen segítséget szoktunk kérni? Milyen segítséget várunk? Általában élő hit nélkül élő emberek is kimondják: majd segít a jó Isten! Bizonyára hallottuk a környezetünkben. Na de: itt fáj, ott fáj, itt a baj, ott a baj, de megsegít a jó Isten. Akkor kezdjünk el gondolkozni azon, hogy mit értünk segítség alatt? Mit érthetett a zsoltáríró? Ő is bizonyára értett olyan segítséget, hogy amikor eléri a hegyeket, főleg egy alföldön, sík vidéken lakó ember, hogy fog keresztül menni a hegyen. Lehet, hogy ott rablók, útonállók vannak, vagy pedig mellélép az ösvénynek. Hiszen itt van: „nem engedi, hogy lábad inogjon.” Valószínű ilyen félelmei is voltak a zsoltárírónak. Nem szoktunk ehhez hozzá, és lehet, hogy rossz lépés, és lecsúszom az ösvényről. Milyen segítséget kérünk, vagy milyen segítséget várunk?

Egy bibliai történetet hozok csak, bár sokat lehetne, a Márk 2-ből, amikor a gutaütöttet Jézushoz viszik. Leengedik. Megbontják a tetőt. És Jézus mit mond neki? „Megbocsáttattak neked a te bűneid.”

Valaki fel van ott háborodva. Hát, könnyű azt mondani, hogy megbocsáttattak... De nem ezért hozták ide. Hát miért hozták ide? Hát hogy felkeljen és járjon. Miután Jézus látja a gondolatukat, azt mondja nekik: hogy megtudjátok, hogy az Emberfiának van hatalma a földön a bűnöket megbocsátani: Vedd fel a te nyoszolyádat, és járj. És felvette a nyoszolyáját, és elkezdett járni.

Ebben a történetben is láthatjuk azt a nagy igazságot, hogy amikor segítségre gondolunk, akkor valami ilyesmit várunk sokszor Istentől: Segítsen a betegségben, segítsen a műtét előtt, segítsen a ZH íráskor, a felvételin, intézzen el bizonyos dolgokat. Ha nem csinálja, vagy nem teszi, akkor jaj neki! Akkor van kit számon kérni, vagy sajnos van kit szidni.

A Biblia szerint mi az Isten segítsége? Isten segítsége nem erre irányul elsősorban. Mi mindig azt szeretnénk, hogy Isten segítsen nekünk. De a Biblia szerint Isten először nem *nekünk* akar segíteni, hanem *rajtunk*. Nagy különbség van a kettő között. Isten megígéri, hogy segít nekünk, de előbb azt mondja: segíteni szeretnék rajtad.

A következő kérdés az: mi ez a segítség, ahogy Isten segítene rajtunk? A még nagyobb kérdés az: belátjuk-e azt, hogy segítségre van szükségünk? Itt a földi létben is sokan azt mondják: nem kell rajtam segíteni. Nem kell a segítség! Meg tudom oldani magam is a dolgaimat, nem kell ehhez nekem segítség. Majd, ha segítség kell, akkor szólok. — Elhárítjuk a segítséget.

Az embernek először is meg kell látnia azt, hogy Istentől milyen segítség jön. Aztán jó meglátni azt is: tényleg szükségem van erre a segítségre. És harmadszor: hálás vagyok azért, mert Isten segített rajtam. — Ez az 50. zsoltárban nagyon szépen van összefoglalva: „Hívj segítségül engem...” Miben? Nem a nagy szekrény közepre húzásában, hanem a „nyomorúság idején.” Mi ez a segítség? „Én megszabadítlak téged.” És mi fog történni ennek következtében? „Te dicsőítesz engem.”

— A Zsoltárok könyvében többször előfordul az, hogy mi az Isten segítsége: Ő az emberen könyörül. Honnan jön az én segítségem? Az Úrtól.

Nem követünk el szentségtelenséget, ha még egy szót odagondolunk. Az én segítségem *csak az Úrtól van*. Az embernek fel kell adnia azt a mindenféle önsegítésre, önsegélyezésre, önvegváltásra irányuló terveit, hogy tud magán segíteni.

Sokszor tanítom a hitvallásunkat, és nagyon szeretem az első kérdéseket, mert ott elvisz bennünket a hitvallás oda, hogy milyen nyomorultak vagyunk. A reformátorok úgy mondták: a teljes romlottság tana. Pál úgy mondja a Római levélben: „Nincs bennem semmi jó.” Elvisz bennünket oda, hogy az ember az Istentől való függetlensége miatt, amelyet ő maga idézett elő, halott lelkileg. És így mint halott, nem képes semmire.

Éppen ez a Szentírásban a csodálatos, amit — hadd fejezzem be ezt a gondolatot: Felteszi a Káté: tudunk-e magunkon segíteni? Nem tudunk. Annyi adósságunk van, hogy ha 200 évig dolgoznánk is, nem ennénk, ruhát nem vennénk, rezsit nem fizetnénk, akkor sem tudnánk kifizetni. Ahogy Jézus mondja az Újszövetségben: tízezer talentumnyi, mérhetetlen adósság. Nem tudom kifizetni. Akkor valaki segíthet-e rajtunk, valaki más? Nem, mert annak is rengeteg adóssága van. Ő a magáét sem tudja kifizetni, nemhogy vigéckedne: majd én kifizetem a tiedet... Szorul a hurok. A kör szűkül. Hát akkor kit kell keresnünk? Olyant, aki valóságos, igaz ember, ugyanakkor valóságos és igaz Isten is. Kicsoda az? És eljut a Káté a csúcra: Jézus Krisztus!

Ahogy az énekíró megértette abban a szép hallelujában: Csak Jézus az, aki segíthet. Üdvöt nem adhat más, csak Ő.

Mit kell látni? Azt, hogy segítségre szorulok. Honnan jön az én segítségem? Akkor, aki segítségre szorul, tegye fel a kérdést.

És itt a zsoltárban van egy másik fordítási szépség. Mert vannak olyan írásmagyarázók, akik azt mondják: itt is nyugodtan a személyes névmás úgy értenődő: a te segítséged, mert a 3. verstől kezdve is így mondja mindig. Az Úr a te őriződ a te jobb kezéd felől.

Itt valahogy egyes szám első személyben került a személyes névmás ide, de azt mondják, ha valaki válaszolt erre, hogy a zsoltáros felteszi a kérdést: Honnan jön az én segítségem? Valaki válaszolt: a te segítséged az Úrtól van. Ez is szép, ha így gondoljuk. De így is szép: Az én segítségem az Úrtól van. Mert az Úrtól kapott segítség, a Jézus Krisztusban megjelent szabadítás az embert személyes hitvallásra kell, hogy készítse. Mert ez már hitvallás. Ez nemcsak megtapasztalás.

Az Isten segítsége nemcsak egy állapotból való kiemelés. Nemcsak egy megtapasztalás, hanem egy boldog hitvallás, amit mi is olvashattunk, mert leírta a zsoltáríró: Az én segítségem az Úrtól van. — Nem tudom, honnan van a te segítséged. Nem tudom, kihez futsz. Nem tudom, kiben bízol. Nem tudom, kiben reménykedsz, de az én segítségem az Úrtól jött és ma is az Úrban van. Miért szorulunk segítségre? Ezért.

Még egy ígét hadd olvassak, a 107. zsoltárból. Talán még jobban megvilágítja. A 10. verstől kezdődően: „Akik sötétségben és a halál árnyékában ülnek, megkötöttségben nyomorúsággal és vassal. — Nem az a bajunk, hogy nincs aki a szekrényt arrébb tegye. — Mert ellenszegültek az Isten beszédének. És a felségesnek

SEGÍTSÉG AZ ÚRTÓL

tanácsát megutálták. — Ez az Istentől való függetlenség, a hitetlenség, az ateizmus. — Azért megalázta az ő szívüket, elestek és nem volt segítségük.” — Tehát mire irányul Isten segítsége a Bibliában? A szabadításra.

Jézus Krisztus először is nem *nekünk*, hanem *rajtunk* szeretne segíteni.

Luther is így írta a szép énekben, a 298. dicséretben: „Így szólott Egyszülöttihez: Jött irgalomnak éve. Én diadalmam (Jézusra nézve), menj, siess, légy népem üdvössége. Bűn átkából segítsd ki hát, fojtsd meg a ráleső halált, az embert térítsd hozzád.”

Hadd kérdezzem meg: kértük-e ezt a segítséget? A Bibliában olyan szépek azok az igék, amikor valaki kéri ezt a segítséget. Gondoljunk arra, amikor Bartimeus kiált: Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam! De fordíthatjuk úgy is: segíts nekem! És megáll a virágvasárnapi menet, és Jézus felveszi a csapatba. Hadd mondjam így: ez a szerencsétlen ember, új távlatot, új reményt és jövőt kap, mert valaki segít rajta. Mert Jézus könyörült rajta.

A bűnből segít ki Jézus, és a bűnnek a büntetéséből segít meg bennünket.

A te segítséged az Úrtól van. Mert milyen segítség kell nekünk az Úrtól? Még egyszer: más nem tud rajtunk segíteni. Mert nekünk olyan valaki kell segítségünkre, aki tud is és akar is rajtunk segíteni. Ez nagyon fontos. Mert hiába kérnénk olyantól segítséget, aki tud, de nem akar. Hiába kérnénk olyantól, aki akar rajtunk segíteni, de nem tud.

Sokszor voltam tanúja annak, amikor egy idős ember egy másik időstől kért segítséget. Elesett, jaj, segíts már fel! Hát felhúználak, de nekem nincs erőm. Ott az akarat megvan, csak nem tud. Ezért olyan valaki kell, aki tud is, meg akar is rajtunk segíteni.

Isten tud segíteni, ezt innen a 2. versből is látjuk, mert ha megteremtette az eget és a földet, akkor nem kétséges az, hogy engem is meg tud menteni. Akinek nem volt lehetetlen az, hogy alkosson, amikor nem volt semmi, létre hozzon valamit, annak nem lehetetlen, mert akkor tud rajtunk is segíteni. Meg akar is rajtunk segíteni, azt meg sok helyen megígérte. Hányszor akartam... — mondja az Úr Jézus. Ajánlja magát: hívj segítségül. Akarok segíteni. Mert ott van ez a szent akarat.

Olyan rettenetes, amikor valaki mástól várja a segítséget. Másban bízunk, és azt gondolja, hogy más is segíthet rajta. Mi hívők, vegyük nagyon komolyan ezt, hogy csak az Isten segíthet. Nemcsak abban, hogy megszabaduljak, hanem abban, hogy a szabadságban meg is maradjak. Mert egy dolog a szabadítás, hogy Jézus eleget tett az Atya igazságának, megszabadított engem az ördög hatalmából. Jézus halála és feltámadása ezért történt, hogy megtörténjék az elégtétel, mert Istent ki kellett engesztelni, az embert pedig meg kellett szabadítani az ördög hatalmából. Ez a kettő együtt. Elvette az ítéletet.

Nagyon fontos, hogy ezt Jézus kegyelemből alkalmazta ránk nézve. Valóban elmondta: megbocsáttattak a te bűneid. De nekünk mindig felfelé kell emelni a tekintetünket. Erre biztat az ige: nézzünk fel! — mondja a Zsidókhöz írt levél 12. fejezete.

A Kolossé levélben is azt olvassuk, hogy oda nézzetek, ahol Krisztus van, az Atyaisten jobbján. Az odafelvalókra irányítsátok a figyelmet. Azért, mert a hívő

embernek a segítség azt jelenti elsősorban, hogy ebben az új életben Isten meg is akar engem tartani. Hányszor fordul elő ebben a zsoltárban: megőrzi az Úr. Nemcsak a szabadítás a mienk, hanem a hatalmas megőriztetés. És az örömteli bizonyosság, „hogy én az Úr Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok, rajtam irgalmas szent voltának kegyelmei nagyok.” 201. dicséret. „Az ördög terhes fogságából híven feloldozott, a bűnnek kemény igájából szabadságra hozott.”

Mindig csodálkozom, amikor valaki látva azt, hogy milyen nyomorult, nem kiált. Miért nem kiáltasz? Olyan érdekes, amikor valaki azt hiszi, hogy valaki más tud segíteni. Többen úgy jönnek a lelkészi hivatalba is, hogy valaki azt mondta: maga tud segíteni rajtam. Jaj, mondom, dehogy! Egyik adós a másik adósnak, vajon mit tudna segíteni? De álljunk az elé az Úr elé, aki tud és akar segíteni rajtunk. Honnan jön az én segítségem? Az én segítségem az Úrtól van.

Tudjuk, hogy miért kaptuk ezt advent első vasárnapjára? Azért, mert az advent üzenete: jön a segítség, jön a Segítő. Bár ez a zsoltár arról szól: én megyek. Zarándokének. A zarándoknak is meg kell tudnia: nem én megyek, Ő jön. Ad venit. Ő jön. Jön a segítség. Jön a te segítséged.

Olyan jó lenne, ha ez örömhír lenne ma, hogy jön az, aki önzetlenül akar segíteni, nem számításból. Jön az, aki tud segíteni, mert van hatalma, mert teremtő Isten. Jön az, aki akar segíteni, mert szeret. Ő jön.

Olyan nagy igazság az, hogy Ő jön. Nem a zsoltáríró az, aki megy. Nem mi megyünk. Ő jön. Jön a segítség. Hova jön a segítség? Hozzánk.

A hírekben halljuk például azt a hírt, hogy a gyerek beleesett egy kútba. Mi a következő mondat? Jöttek a tűzoltók és mit csináltak? Valaki kötelet köt a derekára és lemegy érte. Ha valaki fuldoklik a vízben és kiált: segítség! A parton van egy ember. Hova kell mennie, hogy kimentse? A vízbe, ahol a fuldokló van.

Azért szép adventi zsoltár ez, mert arról beszél, hogy a segítség jött hozzánk. Mi, akik tehetetlenek voltunk. Mi, akik szolgálói voltunk a bűnnek. Mi, akik nem tudtunk megmozdulni se, mert gúzsba kötött az ördög, vágyainkat, indulatainkat, szívünket, nézésünket, elménket, értelmünket lelki sötétség fogta be. Jézus Krisztus meg eljön hozzánk emberi testben, ahol vagyunk. Az ítélet mélyére. A csőd mélyére azért, hogy kiemeljen.

Szép az az íge, és ez lesz az utolsó, amit mondok: „Hajlék az örökkévaló Isten, alatt vannak örökkévaló karjai.” Ézsaiás meg úgy fogalmazza meg az 59. fejezetben: „Nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna.”

Miért? Azért, mert leért ide. Olyan „hosszú” a keze, hogy elért hozzánk. Miért jött? Hogy segítsen. Hadd kérdezzem meg megint: kell-e neked ez a segítség? Vagy abban bízol, hogy meg tudod magadat menteni? Ha nagyon akarsz valamit, majd sikerülni fog? Abban bízol, hogy sok mindent el tudsz rendezni? Majd ha valamit nem, akkor szólok. Vagy pedig azt mondod: tied, Uram, a dicsőség, mienk orcánk pirulása. „Jöjj, segíts. Jóra ints. Rólad zengjen nyelvünk, vígan énekeljünk.”

Ha segített rajtad már az Úr Jézus, mert új szívet és új életet adott, akkor hálaból élj neki. Kösd össze vele életedet. Találtassál Őbenne, mert erre a segítségre életünk minden napján rászorulunk. Enélkül semmik vagyunk.

Advent azt jelenti ma nekünk: jön a segítség. Hozzád jön a segítség. Fogadd el ezt a segítséget!

SEGÍTSÉG AZ ÚRTÓL

Énekeljük a 461, 2-3. verset.

Bár vétkem súlya nagy,
Mégis hozzád jövök.
A bűnnek gyűlölője vagy,
De kegyelmed örök.

Az én erőm kicsiny,
S a bűn erős nagyon:
Te tudsz s akarsz segíteni,
Hát segíts bajomon!

Imádkozzunk!

Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy amit énekeltünk, az valóban igaz: te tudsz és akarsz segíteni, hát segíts bajomon!

Bocsásd meg, Urunk, ha elkendőzzük a bűneinket. Bocsásd meg, ha másokhoz hasonlítjuk magunkat, így jobbnak találtatunk. Bocsásd meg, hogy nem a te mércédet nézzük, hogy mi az, ami neked megfelel, ami előtted igaz, ami neked szent, ami neked tiszta. Bocsásd meg, ha nem omlottunk még össze, és nem sírtuk a bűnbánat könnyeit, hogy semmiben nem tudunk megfelelni, ha nem jössz segíteni, Jézus, kialszik minden remény, és itt a vak éjben, Jézus, a mélyben veszek el én.

Köszönjük advent üzenetét, mely azt mondja: nem kell elveszni. Nem kell kárhozatra menni. Van üdvösség. De nincs üdvösség senki másban és nem is adatott az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk, csak a Jézus neve, mert Ő szabadítótul jött erre a világra. Ezért kérünk, hadd kiáltsunk hozzád: hozsánná, segíts meg! Ne nekünk segíts elsősorban, hanem rajtunk.

Köszönjük drága ígéretedet, hogy gyermekeiden kész vagy segíteni, minden testi-lelki dolgunkat odatárhatjuk, és olyan sokszor tapasztaltuk már a te segítségedet.

Köszönjük, ha erről bizonyosságot is tehetünk, hogy más is lásson, más is csodáljon, és leborulva áldjon.

Köszönjük, hogy segítségedet kérhetjük betegeink számára, akik gyengeségük, idős koruk miatt nem tudnak idejönni már.

Kérünk, légy segítségül azoknak a családoknak, akik a héten szeretteiktől búcsúztak. Köszönjük, hogy több esetben hirdethettük a feltámadás evangéliumát. Köszönjük, hogy hozzád hívogathattunk, hogy keressék az Urat, amíg megtalálható. Kérünk, vigasztald a gyászoló szíveket.

Áldd meg a gyerekeket, felnőtteket, munkába menőket.

Könyörülj ezen a teremtett világon, ahol olyan sok fájdalom, ellenségeskedés, indulat uralkodik. Annyira várjuk: bizony jövel, Uram, Jézus.

Ámen.

Énekeljük: 307,4 versét.

Tekints Fiadnak szent érdemére,
Melyet elődbe tett drága vére;
Érte bocsásd meg sok bűneinket.
A kárhozattól szabadíts minket,
Általa végre hozzád égbe érjünk,
Ott szent Fiaddal s Lelkeddel dicsérjünk!